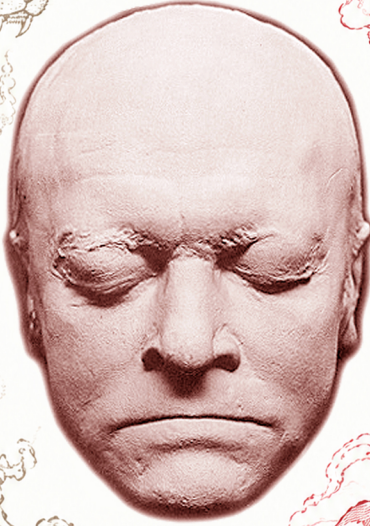

W I L L I A M B L A K E

Deneyim Şarkıları

Türkçesi
Suat Kemal Angı

AÇIK OKUMA

AÇIK
OKUMA

WILLIAM BLAKE (1757 – 1827) İngiliz edebiyatı ve sanat tarihinin en sıra dışı, vizyoner ve asi dehalarından biridir. 28 Kasım 1757’de Londra’da doğdu. Küçük yaşlardan itibaren yaşadığı mistik deneyimler, hayatı boyunca hem şiirlerinin hem de resimlerinin ana kaynaklarından biri oldu. Döneminin kalıplarına sığmayan Blake, çok yönlü bir sanatçıydı. Geçimini gravürcü olarak kazandı. Catherine Blake’le birlikte geliştirdiği “kabartma aşındırma” (*relief etching*) tekniğiyle, şiirlerini ve el boyaması çizimlerini aynı sayfada buluşturan benzersiz kitaplar üretti. Aydınlanma düşüncesinin katı akılcılığına, Sanayi Devrimi’nin insanı ve toplumu dönüştüren koşullarına ve kurumsal dinlerin baskıcı ahlak anlayışına şiddetle karşı çıktı. Blake’e göre hakikate ulaşmak, insanın kendi algısının ve hayal gücünün önündeki engelleri aşmasına bağlıydı. 1794’te yayımlanan *Deneyim Şarkıları, Masumiyet Şarkıları* ile birlikte Blake’in insan ruhunun iki karşıt halini ele aldığı en önemli yapıtlarından biridir. Sanatçı bu kitapta masumiyetin dünyasını kuşatan deneyimi, dinin ve toplumsal düzenin insan üzerindeki baskısını şiirsel imgelerle ortaya koyar. Yaşadığı dönemde sıra dışı düşünceleri nedeniyle dışlanan ve yaşamının son yıllarında maddi sıkıntılar çeken Blake, ölümünden uzun yıllar sonra modern sanatın ve karşı kültür hareketlerinin önemli esin kaynaklarından biri haline geldi. 12 Ağustos 1827’de Londra’da hayata gözlerini yumdu. Ardında zihnin sınırlarını zorlayan devasa bir mitoloji ve ölümsüz bir sanatsal miras bıraktı.

SUAT KEMAL ANGI [28 Aralık 1966] ODTÜ Metalürji ve Malzeme Mühendisliği bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede uzun süre araştırma görevlisi olarak çalıştı. Ankara’da yaşamakta, çevirmenlik ve editörlük yapmaktadır.

© William Blake • Deneyim Şarkıları

Kitabın özgün adı: *Songs of Experience*, 1794

© Türkçesi: Suat Kemal Angı

<https://suatkemal.work/>

(1. baskı: 2004, Altıkırkbeş Yayınevi.)

Kapak Görseli: William Blake'in ölüm maskı

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Suat Kemal Angı

(2026)

ISBN: 978-625-90775-8-1

Bu kitabın yayın hakları yazarın kendisine aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yolla izinsiz çoğaltılamaz.

Sevgili/sevda1ı okura...

William Blake

Deneyim Şarkıları

Türkçesi: Suat Kemal Angı

AÇIK
OKUMA

İÇİNDEKİLER

Deneyim Şarkıları 9

Songs of Experience
Plates 28-54 43

[Levha 28-29]

DENEYİM ŞARKILARI

SUNUŞ

Şimdiyi, Geçmişi ve Geleceği gören,
Kulak ver Yalvacın sesine!
İşitmiş kulakları,
Kutsal Sözü,
Eski ağaçlar arasında gezinen.

İnançsız Ruhu çağırıyor
Ve yıldızlı kutba hükmedebilen,
Akşamın çiyinde ağlıyor,
Ve düşen, düşen ışık canlanır yeniden!

Ey Dünya! Ey Dünya geri dön!
Fıskır çiy düşmüş çimenden,
Gece tükeniyor,
Gün doğuyor,
Bu mahmur kütleden.

Bir daha gitme,
Neden gidesin hem?
Sana verildi gün ağarana dek,
Bu ıslak kıyı,
Bu yıldızlı yer.

YERYÜZÜNÜN YANITI

Korkunç ve kasvetli karanlıktan
Yeryüzü kaldırdı başını,
Işığı sönmüş:
Taşlaşmış dehşet!
Ve gri kederle kaplanmış saçları.

Islak kıyıda tutsak,
Yıldızlı Kıskançlık bekler inimi,
Üşümüş, ak saçlı,
Ağlarken hiç durmadan
Duyarım eski insanların Babasını.

İnsanın bencil babası,
Zalim, kıskanç, bencil korku,
Sevindirebilir mi
Geceye zincirlenmiş
Gençliğin ve sabahın bakirelerini?

Tomurcuklar ve çiçekler açarken
Gizler mi bahar neşesini?
Tohumu eken
Gece mi eker?
Ya toprağı süren, karanlıkta mı sürer pulluğu?

Kemiklerimi donduran,
Parçala bu ağır zinciri,
Bencil! Kibirli!
Sonsuz bela!
Prangaya vuran özgür Aşk.

KESEK VE ÇAKIL TAŞI

Aşk memnun etmeye çalışmaz Kendini,
Ne de umursar kendi iyiliğini,
Bozar başkası için keyfini,
Ve bir Cennet kurar kederinden Cehennemini.

Böyle söyledi sığırların
Çiğnediği Toprak Keseği,
Ama Deredeki Çakıl Taşı
Şakıdı şu uyaklı dizeleri.

Aşk sadece Kendini memnun etmek ister,
Sevincine bağlamak için bir diğerini,
Kaçırmaktan hoşlanır başkalarının keyfini,
Ve bir Cehennem kurar nefretinden Cennetin.

KUTSAL PERŞEMBE

Zengin ve bereketli topraklarda,
Görülecek kutsal şey mi bu?
Sefaletle terk edilmiş bebeler,
Soğuk ve tefeci bir elin beslediği.

Bir şarkı mı bu titrek çığlık?
Neşeli bir şarkı olabilir mi?
Bu denli mi yoksul onca çocuk?
Yoksulluk ülkesi burası!

Ve hiç parlamaz güneşleri,
Çorak ve ıssız tarlaları,
Dikenler bürümüş yollarını,
Sonsuz kıstır oradaki.

Çünkü nerede güneş parlarsa
Ve nereye yağmurlar yağsa,
Ne bebeler aç kalır orada,
Ne yoksulluk dehşetle sarsar aklı.

KAYBOLAN KÜÇÜK KIZ

Kahince,
Görüyorum geleceği:
Yeryüzü uykusundan
(Aklına kazı bu sözü)

Uyanıp arayacak
Uysal yaratanını
Ve zarif bir bahçe olacak
O yabancı çöl.

Yazların parladığı
Asla solmadığı,
O Güney ikliminde,
Uzanır tatlı Lyca.

Yedi yaz yaşındaki
Tatlı Lyca dedi ki,
Vahşi kuşların şarkısını
Dinleyip çok gezmişti.

Tatlı uyku gel bana
Bu ağacın altında,
Ağlar mı anne baba?
— Nerede uyur Lyca?

VahŖi ölde kaybolmuş
Küçük çocuęun senin.
Nasıl uyusun Lyca,
Annesi aęlıyorsa.

Sızlıyorsa kalbi,
Bırakın uyansın Lyca,
Eęer annem uyursa,
Aęlamayacak Lyca.

Çatıyor, çatıyor kaşlarını gece,
Bu parlak çölün üstünde,
Yumarken gözlerimi,
Doęsun artık senin ayın.

Uzanmış yatarken Lyca,
Yırtıcı hayvanlar geldi
Derin mağaralardan,
Seyre daldı uyuyan kızı.

Soylu aslan durdu,
Seyretti bakireyi,
Kutsal topraęın üstünde
Sonra başladı sıçramaya.

Leoparlar, kaplanlar oynadı
Lyca'nın çevresinde,
Yaşlı aslansa
Eğdi altın yelesini

Ve yaladı göğsünü,
Alevden gözlerinden
Yakut yaşlar damladı
Kızın boynuna.

Sıyırdı dişi aslan
Kızın narin giysisini
Ve taşıdılar inlerine
Uyuyan çıplak bakireyi.

BULUNAN KÜÇÜK KIZ

Bütün gece keder içinde,
Yürüdü Lyca'nın anne babası,
Derin vadiler boyunca,
Dökerken çöller gözyaşı.

Yorgun ve kederli,
İnleyip boğuk boğuk,
Yedi gün kol kola,
İz sürdüler ıssız yollarda.

Yedi gece uyudular,
Koyu gölgeler arasında,
Rüyalarında çocukları,
Vahşi çölde aç açık.

Patikasız yollarda solgun
Dolaşüyor düşteki imge,
Aç, üzgün ve zayıf,
Ağlıyor içli, hazin hıçkırıqlarla.

Huzursuz uyandı uykudan,
Tir tir titriyordu kadın,
Kederli, dermansız ayaklarla
Gidemeyecek daha uzağa.

Taşıdı kollarında adam,
Kederle kucakladı kadını,
Ta ki önlerine
Uzanmış bir aslan çıkana.

Geri dönmek boşunaydı,
Derken ağır yelesi
Devirdi onları toprağa,
Sonra dolandı etraflarında

Koklayarak avını.
Ama dindi korkuları,
Aslan ellerini yalayınca:
Durdu sonra, sessizce yanlarında.

Derin bir hayretle
Gözlerine baktılar
Ve şaşılar gördükleri,
Altın kuşanmış ruha.

Başında bir taç vardı
Omuzlarından aşağı
Akıyor altın saçları.
Uçup gitti tüm kaygıları.

İzleyin beni dedi,
Kız için ağlamayın,
Lyca benim sarayımda,
Uzanmış uyumakta.

Koyuldular yine yola,
Bu hayalin peşi sıra,
Gördüler ki uyuyor kızları,
Vahşi kaplanlar arasında.

Bugün bile o yalnız
Vadide yaşıyorlar,
Ne uluyan kurtlar korkutuyor,
Ne hırlayan aslanlar.

BACA TEMİZLEYİCİSİ

Küçük kapkara bir şey karlar içinde:
Bağırıyor ağla, ağla diye acının nağmelerinde!
Söyle, annen baban nerede?
Kiliseye gittiler dua etmeye.

Çünkü mutluydum fundalıkta
Ve gülüyordum kışın karlar içinde,
Ölümün elbiselerini giydirdiler bana
Ve öğrettiler acının nağmelerini.

Sandılar ki kötülük yok yaptıklarında,
Mutluyum, dans edip şarkı söylüyorum ya:
Şükretmeye gittiler Tanrı'ya, Papazına ve Kralına,
Perişanlığımız üstünde bir cennet kuranlara.

DADININ ŞARKISI

Çimenlikte çocuk sesleri yankılandığında
Ve fısıltılar duyulduğunda küçük vadilerde,
Gençlik günlerim canlanır gözümde,
Yüzüm solar, döner yeşile.

Artık eve gelin çocuklarım, güneş batıyor
Ve beliriyor gecenin çiyleri,
Baharınız, gününüz heder oldu oyunda
Ve kılık değiştirdi, kışınız, geceniz.

MARAZ GÜLÜ

Ah Gül, hastasın sen!
Gece vakti,
Uluyan fırtınada uçan
Görünmez kurtçuk:

Keşfetti kızıl
Sevincin yatağını
Ve kapkara, gizli sevdası
Kemiriyor canını.

SİNEK

Küçük sinek,
Senin yaz oyununu,
Benim düşüncesiz elim
Silip süpürdü.

Bir sinek değil miyim
Ben de senin gibi?
Ya da bir insan değil misin
Sen de benim gibi?

Çünkü dans ederim,
İçip şarkı söylerim,
Ta ki kör bir el
Kanadıma değene.

Düşünce dirimse
Ve güç ve nefesse,
Ölümdür
Düşüncesizlik de.

Öyleyse ben
Mutlu bir sineğim,
İster yaşayayım
İster öleyim.

MELEK

Bir Rüya gördüm! Neye yormalı?
Bakire bir Kraliçeydim,
İyi huylu bir meleğin koruduğu,
Akılsız keder, çelmemiş hiç aklını!

Gece gündüz ağladım,
Gözyaşlarımı sildi meleğim,
Gündüz gece ağladım,
Ve gizledim kalbimin sevincini.

Sonra kanatlarımı açıp kaçtı,
Derken sabah gül kırmızısına boyandı,
Gözyaşlarımı sildim ve korkularımı,
On bin kalkan ve mızrakla donattım.

Çok geçmeden geri döndü Meleğim,
Boşa gelmişti, artık silahlıydım:
Uçup gittiği için gençliğim,
Ve ağardığı için saçlarım.

KAPLAN

Kaplan Kaplan, gecenin ormanlarında
Alev alev yanan,
Hangi ölümsüz el ya da göz,
Kurabildi korkunç simetrini?

Hangi uzak derinlerde ya da göklerde,
Yandı ateşi gözlerinin?
Hangi kanatlar üstünde arzular ateşi,
Nasıl bir eldir kavrar korkmadan?

Ve hangi omuz, hangi ustalık,
Kalbinin kırılganlığını bükebildi?
Ve kalbin çarpmaya başladığında,
Hangi korkunç el? Hangi korkunç ayaklar?

Hangi çekiç? Hangi zincir,
Hangi eritme ocağındaydı beynin?
Hangi örs? Hangi korkunç pençe,
Ölümçül korkularını kucaklayabilir!

Yıldızlar kargılarını aşağıya atarken,
Göğü sularken gözyaşlarıyla,
Güldü mü görünce eserini?
Kuzuyu yaratan mı yarattı seni?

Kaplan Kaplan, gecenin ormanlarında
Alev alev yanan,
Hangi ölümsüz el ya da göz,
Korkmadan kurabilir korkunç simetrini?

BENİM GÜZEL GÜL AĞACIM

Bana bir çiçek sundu biri:
Mayıs çiçeği bile öyle güzel olamaz.
Ama benim Güzel Gül Ağacım var dedim
Ve görmezden geldim tatlı çiçeği.

Sonra Güzel Gül Ağacımın yanına gittim:
Gece gündüz ilgilenmek için.
Ama Gülüm kıskanıp küsmüştü bana,
Ve dikenleri tek sevincimdi benim.

AH! GÜNEBAKAN

Ah Günebakan! Bezmiş zamandan,
Güneşin adımlarını sayan,
Gezginlerin gittiği o tatlı,
Altın diyarı arayan.

Genç adamlar arzudan kıvranır orada
Solgun Bakireler kardan kefenler içinde,
Doğrulurlar mezarlarından ve yükselirler,
Günebakanımın yanıp tutuştuğu yere.

ZAMBAK

Alçakgönüllü Gül diken çıkarır,
Uysal Koyun ürkütücü bir boynuz:
Beyaz Zambak sürerken Aşkın keyfini,
Ne diken ne boynuz lekeler ışıltılı güzelliğini.

AŞK BAHÇESİ

Aşk Bahçesine gittim.
Hiç görmediğim bir şey gördüm:
Bir Şapel yapılmış ortasına,
Eskiden oynadığım çimenliğin.

Ve Şapelin kapalıydı kapıları
Ve Girmeyeceksin yazılı üstünde,
Aşk Bahçesine döndüm ben de,
Bir sürü tatlı çiçekle kaplı

Ve gördüm ki mezarlarla dolmuş bahçe
Ve çiçeklerin yerinde mezar taşları:
Kara cüppeli papazlar yürüyor çevresinde,
Sevinçlerimi bağlıyorlar ve arzularımı, dikenli bitkilerle.

KÜÇÜK SERSERİ

Sevgili Anne, sevgili Anne, Kilise soğuk.
Oysa meyhane hoş, sağlıklı ve sıcak.
Hem nerede iyi ağırlandığımı bilirim ben.
Cennette hiç böyle iyi davranmazlar.

Ama Kilisede de Bira verselerdi bize
Ve ruhlarımızı şenlendirecek tatlı bir ateş,
Gün boyu şarkılar söyler, dualar ederdik.
Hiç aklımıza gelmezdi Kiliseden ayrılmak.

O zaman Papaz vaaz verir, içki içer, şarkılar söylerdi,
Biz de mutlu olurduk baharda kuşlar gibi
Ve Kilise müdavimi o ağırbaşlı Bayan Lurch'un
Ne oruç ne değnek cezası olurdu çarpık bacaklı çocuklar için.

Ve Tanrı da bir baba gibi sevinirdi görünce,
Kendisi kadar neşeli ve mutlu olduğunu çocuklarının.
Kavga etmezdi bir daha ne Şeytanla ne Fıçıyla,
Öperdi yalnızca, hem içki hem giysi sunardı ona.

LONDRA

Her ayrıcalıklı caddede dolaşıyorum,
Ayrıcalıklı Thames Nehri'nin aktığı yere yakın
Ve rastladığım her yüzde,
Zayıflığın izlerini, kederin izlerini görüyorum.

Her İnsanın her çılgılığında,
Her korkmuş Yavrunun feryadında,
Her seste, her yasakta,
Aklın dövdüğü kelepçeleri duyuyorum.

Nasıl ağlıyor Baca temizleyicisi,
Kararmış Kiliseler dehşet saçıyor,
Ve bahtsız Askerlerin iç çekişleri,
Saray duvarlarından kanlar içinde akıyor.

Ama en çok gece yarısı sokaklarda duyuyorum,
Nasıl kavuruyor körpe Fahişelerin laneti,
Yeni doğmuş Bebelerin gözyaşını
Ve solduruyor vebalarla Evliliğin cenaze arabasını.

SOYUT İNSAN

Acıma diye bir şey olmazdı,
Yoksul bırakmasaydık kimseyi.
Merhamet de var olmazdı,
Herkes bizim gibi mutlu yaşasaydı.

Karşılıklı korku barış getirir,
Çoğalana dek bencil sevgiler.
O zaman Zulüm bir kapan örür
Ve özenle serper yemlerini.

Kutsal korkularla oturur
Ve gözyaşlarıyla sular toprağı.
Derken tevazu kök salar,
Ayağının altında.

Sonra kederli gölgesi Gizemin,
Saçılır başının üstünde.
Ve Tırtıl ve Sinek,
Bu Gizemle beslenir.

Ve Hilenin meyvesini verir,
Al aldır, yemesi tatlı.
Ve en koyu gölgesine,
Kuzgun yapmış yuvasını.

Yerin ve denizin Tanrıları,
Bulmak için aradılar tüm Doğayı.
Ama boşunaydı çabaları,
Çünkü İnsan Beyninde büyür o Ağaç.

YAVRU KEDER

Annem inliyordu! Babam ađlıyordu.
Tehlikeli dünyaya fırladım:
Çaresiz, çıplak, çiğ bir sesle ağlayan,
Bir bulutun içine saklanmış ifrit gibiydim.

Babamın ellerinde çırpınırken,
Kundağımın ipleriyle boğuşırken,
Düşündüm ki en iyisi, bağı ve yorgun,
Göğsünde somurtmak annemin.

ZEHİR AĞACI

Kızmıştım arkadaşşıma:
Söyledim öfkemi, yatıştı öfkem.
Kızmıştım düşmanşıma:
Söylemedim öfkemi, büyüdü öfkem.

Ve korkularla suladım onu,
Gece gündüz gözyaşlarımla.
Tebessümlerle güneşlendirdim,
Aldatıcı, yumuşak, hilelerle.

Gece gündüz büyüdü,
Sonunda parlak bir elma verdi.
Ve düşmanım ısıdığını gördü,
Biliyordu ki o benimdi.

Kutbu peçeyle örttüğünde gece,
Gizlice girdi bahçeme.
Sabah mutlulukla gördüm ki
Düşmanım serilmiş ağacın dibine.

KAYBOLAN KÜÇÜK OĞLAN

Kimse sevmez kimseyi kendi kadar,
Ne de başkasına kendi kadar saygı duyar,
Ne de bilmesi olası Düşüncenin,
Kendinden daha büyük bir düşünce var.

Baba, nasıl sevebilirim daha fazla seni,
Ya da kardeşlerimden herhangi birini?
Kapı önünde kırıntı toplayan
O küçük kuş gibi seviyorum seni.

Yanımdaydı ve duymuştu çocuğu Rahip,
Ürperten bir gayretle saçlarına yapıştı
Ve tutup sürükledi küçük ceketinden:
Takdir etti herkes bu Rahipçe özeni.

Ve yüksek sunağın üstünde dedi ki:
Bakın şu küçük şeytana!
Aklı yargıcı yapan biri o,
En kutsal Sırrımızın.

Ağlayan çocuğu kimse duymadı,
Bođa döväündü kederli anne baba:
Üstünden küçük gömleđini soyup,
Demir bir zincirle bađladılar.

Ve daha önce yakılan niceleri gibi,
Onu da kutsal bir meydanda yaktılar:
Bođa döväündü kederli anne baba.
Böyle şeyler yapılır mı İngiltere kıyılarında?

KAYBOLAN KÜÇÜK KIZ

Gelecek Çağın çocukları,
Okuyunca bu öfkeli sayfayı,
Bilecekler ki eski devirlerde,
Aşk! Tatlı Aşk! Suç sayılırdı.

Altın Çağ'da,
Kışın soğuşundan uzakta,
Genç delikanlı ve güzel kız,
Kutsal ışığa doğru,
Çıplak ve mesut, güneş ışınları altında.

Bir zamanlar genç bir çift,
En tatlı şefkatle,
Buluştular ısıltılı bir bahçede,
Kutsal ışık henüz,
Aralamıştı perdelerini gecenin.

Doğan günle birlikte,
Oynarlar çimenlerin üstünde,
Anne baba uzakta,
Yabancılar gelmedi yakına:
Genç kız çok geçmeden unuttu korkusunu.

Yorgun düşünce tatlı öpücüklerden
Anlaşırlar buluşmaya,
Sessiz uyku dalgalanırken
Göğün derinlerinde
Ve bitap düşmüş gezginler ağlarken.

Bembeyaz babasına
Geldi parlak bakire,
Ama onun sevecen bakışı,
Tıpkı kutsal kitap gibi,
Dehşetle sarstı narin gövdesini.

Ah, Ona! Solgun ve zayıf!
Konuş babanla:
Ey ürperten korku!
Ey dinmeyen tasa!
Sarsıyor kır saçımın tomurlarını.

TİRSA'YA

Ne doğarsa Fani Doğumdan,
Tükenmek zorunda karışıp Toprağa,
Ki kurtulup yükselebilsin Nesilden:
Öyleyse işim ne seninle?

Utanç ve Gururdan doğdu Cinsler,
Sabah estiler, akşam öldüler,
Ama Ölümü Uykuya çevirdi Merhamet,
Çalışmak ve ağlamak için uyandı Cinsler.

Sen, Fani yanımın Annesi,
Zulümle yoğurdun kalbimi.
Burun deliklerimi, Gözlerimi, Kulaklarımı,
Bağladın sahte, kendini aldatan gözyaşlarıyla.

Sıvadın dilimi duygusuz balçıkla
Ve jurnalledin beni Fani Hayata.
Ben ki özgür kıldım İsa'nın Ölümüyle:
Öyleyse işim ne seninle?

OKULLU OĞLAN

Severim yaz sabahı yataktan kalkmayı,
Ağaçlarda kuşlar şakırken,
Uzaktaki avcı öttürür borusunu
Ve eşlik eder şarkıma tarlakuşu.
Ah! Ne tatlı yoldaşıktır bu.

Ama yaz sabahı okula gitmek:
Of! Kaçırır tüm neşeyi,
Zalim bir gözün köhne gölgesinde,
Küçükler geçirir günü,
İç çekerek, keder içinde.

Ah! Bazen kalırım boynu bükük,
Endişeli saatler boyunca,
Ne kitabımda bir tat bulurum,
Ne oturabilirim ilim çardağında:
Tükenirim kasvetli sağanakta.

Sevinmek için doğan kuş,
Nasıl şakısın kafeste otururken?
Korkuyla sinen çocuk,
Narin kanadını büküp,
Nasıl unutsun körpe baharını?

Ah baba, ah Anne! Don vurursa tomurlara
Ve çiçekler savrulursa uzaklara,
Ya soyulursa neşelerinden o körpe fidanlar,
Kederle ve endişeyle,
Filizlendikleri gün daha.

Nasıl gelir yaz sevinçle,
Ya nasıl belirir yaz meyveleri?
Nasıl toplarız acıların yok ettiğini,
Ya nasıl kutsarız olgunlaşan seneyi?
Kavurucu kış yelleri estiğinde.

YAŞLI YALVACIN SESİ

Haz dolu gençlik buraya gel,
Bak açılan sabaha:
Yeni doğmuş hakikatin imgesi!
Kuşku uçup gitmiş ve aklın bulutları,
Karanlık tartışmalar ve hileli sataşmalar.
Budalalık bitimsiz bir labirenttir.
Şaşırtır yolunu dolaşık kökler,
Kaç kişi düşmüştür oraya!
Bütün gece ölülerin kemikleri üstünde tökezleyip yürürler
Ve ne olduğunu bilmedikleri halde önemserler:
Diğerlerini de götürmek isterler, götürülmeleri gerektiğinde.

Introduction:

Hear the voice of the Bard!
 Who Present, Past, & Future sees
 Whose ears have heard,
 The Holy Ward,
 That walk'd among the ancient trees.

Calling the lapsed Soul,
 And weeping in the evening dew;
 That might controll
 The starry pole;
 And fallen fallen light renew!

O Earth O Earth return!
 Arise from out the dory grass;
 Night is worn,
 And the morn
 Rises from the slumberous mass.

Turn away no more:
 Why wilt thou turn away
 The starry floor
 The watry shore
 Is given thee till the break of day.

EARTH'S Answer.

Earth rais'd up her head,
From the darkness dread & drear.
Her light fled:
Stony dread,
And her locks cover'd with grey despair.

Prison'd on watry shore
Starry Jealousy does keep my den
Cold and hoar
Weeping over
I hear the Father of the ancient men

Selfish father of men
Cruel jealous selfish fear
Can delight
Chain'd in night
The virgins of youth and morning bear.

Does spring hide its joy
When buds and blossoms grow?
Does the sower?
Sow by night?
Or the plowman in darkness plow?

Break this heavy chain.
That does freeze my bones around
Selfish; vain.
Eternal bare!
That free Love with bondage bound.

The CLOD & the PEBBLE

*Love seeketh not Itself to please,
Nor for itself hath any care;
But for another gives its ease,
And builds a Heaven in Hells despair.*

*So sang a little Clod of Clay,
Trodden with the cattles feet:
But a Pebble of the brook,
Warbled out these metres meet.*

*Love seeketh only Self to please,
To bind another to its delight:
Joys in anothers lols of ease,
And builds a Hell in Heavens despite.*

HOLY THURSDAY

Is this a holy thing to see
In a rich and fruitful land,
Babes reduced to misery
Fed with cold and usurous hand?

Is that trembling cry a song?
Can it be a song of joy?
And so many children poor?
It is a land of poverty!

And their sun does never shine,
And their fields are bleak & bare,
And their ways are fill'd with thorns,
It is eternal winter there.

For where-e'er the sun does shine,
And where-e'er the rain does fall,
Babe can never hunger there,
Nor poverty the mind appall.

The Little Girl Lost

In fury
In prophetic see.
That the earth from sleep
(Gave the sentence deep)
Shall arise and seek
For her waker meek:
And the desert wild
Become a garden mild.

In the southern clime,
Where the summers prime,
Never fades away;
Lovely Lyca lay.

Seven summers old
Lovely Lyca told,
She had wanderd long,
Hearing wild birds song.

Sweet sleep come to me,
Underneath this tree;
Do father, mother weep,
Where can Lyca sleep.

Lost in desert wild
Is your little child,
How can Lyca sleep,
If her mother weep.

If her heart does ache,
Then let Lyca wake;
If my mother sleep,
Lyca shall not weep.

Frowning frowning night,
O'er this desert bright,
Let thy moon arise,
While I close my eyes.

Sleeping Lyca lay,
While the beasts of prey,
Cough from caverns deep,
Viewd the maid asleep.

The kingy lion stood
And the virgin viewd,
Then he gambold round
O'er the hallowd ground:

Leopards, tigers play,
Round her as she lay;
While the lion old,
Bow'd his mane of gold,
And her bosom lick,
And upon her neck,
From his eyes of flame,
Ruby tears there came;
While the lioness,
Loos'd her slender dress,
And naked they convey'd
To caves the sleeping maid.

The Little Girl Found

All the night in woe,
Lycas' parents go:
Over vallies deep
While the desarts weep.
Tired and woe-begone,
Hoarse with making moan
Am in arm seven days,
They trac'd the desert ways.
Seven nights they sleep,
Among shadows deep:
And dream they see their child
Starv'd in desert wild
Pale thro pathless ways
The fancied image strays.

Famish'd weeping weak
 With hollow piteous shriek
 Rising from unrest.
 The trembling woman prest
 With feet of weary woe;
 She could no further go.

In his arms he bore
 Her arm'd with sorrow sore;
 Till before their way
 A couching lion lay.

Turning back was vain,
 Soon his heavy mane
 Bore them to the ground;
 Then he stalk'd around.

Smelling to his prey,
 But their fears allay.
 When he licks their hands:
 And silent by them stands.

They look upon his eyes
 Filled with deep surprise;
 And wondering behold
 A spirit arm'd in gold.

On his head a crown
 On his shoulders down
 Flow'd his golden hair.
 Gone was all their care.

Follow me he said,
 Weep not for the maid;
 In my palace deep
 Lycia lies asleep.

Then they followed,
 Where the vision led;
 And saw their sleeping child
 Among tigers wild.

To this day they dwell
 In a lonely dell
 Nor fear the wolfish howl,
 Nor the lions' growl.

The Chimney Sweeper

A little black thing among the snow:
Crying weep, weep, in notes of woe!
Where are thy father & mother? say?
They are both gone up to the church to pray.

Because I was happy upon the heath,
And smil'd among the winters snow:
They clothed me in the clothes of death,
And taught me to sing the notes of woe.

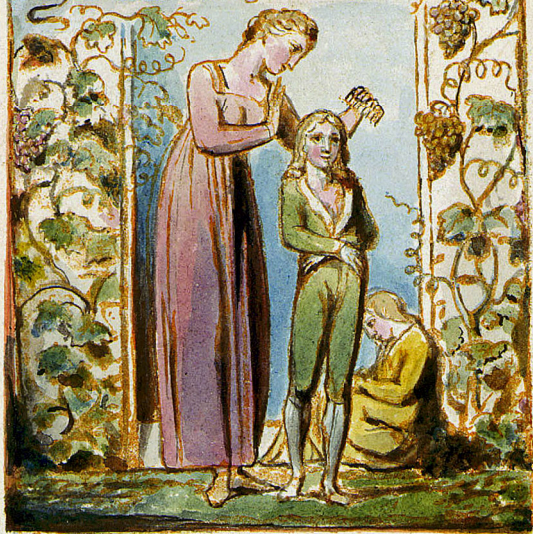
And because I am happy, & dance & sing,
They think they have done me no injury;
And are gone to praise God & his Priest & King,
Who make up a heaven of our misery.

NURSES SONG

When the voices of children are heard on the green
And whispings are in the dale: 5000
The days of my youth rise fresh in my mind,
My face turns green and pale.

Then come home my children, the sun is gone down
And the dews of night arise
Your spring & your day are wasted in play
And your winter and night in disguise.

The SICK ROSE

O Rose thou art sick.
The invisible worm,
That flies in the night
In the howling storm:
Has found out thy bed
Of crimson joy:
And his dark secret love
Does thy life destroy.

THE FLY.

Little Fly
By summers play,
By thoughtless hand,
Has brushed away.

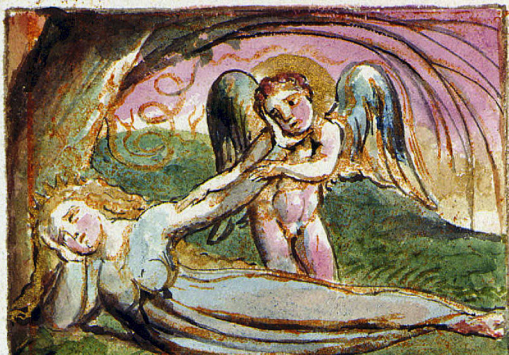
Am not I so?
A fly like thee?
Or art not thou
A man like me?

For I dance
And drink & sing;
Till some blind hand
Shall brush my wing.

If thought is life
And strength & breath;
And the want
Of thought is death;

Then am I
A happy fly.
If I live,
Or if I die.

The Angel

I Dreamt a Dream, 'what can it mean,
And that I was a maiden Queen:
Guarded by an Angel mild:
Widels woe, was neer beguild!

And I wept both night and day
And he wip'd my tears away
And I wept both day and night
And hid from him my hearts delight

So he took his wings and fled:
Then the morn blusht rasy red:
I dried my tears & armd my tears:
With ten thousand shields and spears

Soon my Angel came again:
I was armd, he came in vain:
For the time of youth was fled
And grey hairs were on my head

The Tyger.

Tyger Tyger, burning bright,
In the forests of the night:
What immortal hand or eye,
Could frame thy fearful symmetry?

In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare seize the fire?

And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?

What the hammer? what the chain,
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp,
Dare its deadly terrors clasp?

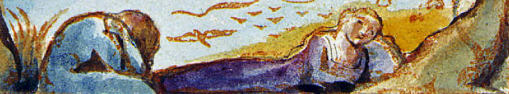
When the stars threw down their spears
And water'd heaven with their tears:
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?

Tyger Tyger burning bright,
In the forests of the night:
What immortal hand or eye,
Dare frame thy fearful symmetry?

My Pretty ROSE TREE

A flower was offered to me:
 Such a flower as May never bore.
 But I said I've a Pretty Rose-tree.
 And I palmed the sweet flower o'er.
 Then I went to my Pretty Rose-tree:
 To tend her by day and by night.
 But my Rose turned angry with jealousy:
 And her thorns were my only delight.

AH! SUN-FLOWER

Ah Sun-flower! weary of time,
 Who countest the steps of the Sun:
 Seeking after that sweet golden clime
 Where the travellers journey is done.
 Where the Youth pined away with desire,
 And the pale Virgin shrouded in snow:
 Arise from their graves and aspire,
 Where my Sun-flower wishes to go.

THE LILLY

The modest Rose puts forth a thorn:
 The humble Sheep, a threatening horn:
 While the Lilly whisps shall in Love delight,
 Nor a thorn nor a threat stain her beauty.

THE GARDEN OF LOVE

I went to the Garden of Love,
And saw what I never had seen;
A Chapel was built in the midst,
Where I used to play on the green.

And the gates of this Chapel were shut,
And Thou shalt not, writ over the door;
So I turned to the Garden of Love,
That so many sweet flowers bore.

And I saw it was filled with graves,
And tomb-stones where flowers should be;
And Priests in black gowns, were walking their
rounds.

And binding with briars, my joys & desires.

The Little Vagabond

Does Mother, dear Mother, the Church is cold.
But the Ale-house is healthy & pleasant & warm;
Besides I can tell where I am used well,
Such usage in heaven will never do well.

But if at the Church they would give us some Ale,
And a pleasant fire, our souls to regale;
We'd sing and we'd pray all the live-long day;
Nor ever once wish from the Church to stray.

Then the Parson might preach & drink & sing,
And woe be as happy as birds in the spring;
And modest dame Lurch, who is always at Church,
Would not have bandy children nor fasting nor lurch.

And God like a father rejoicing to see,
His children as pleasant and happy as he;
Would have no more quarrel with the Devil or the Barre,
But kiss him & give him both drink and apparel.

LONDON

I wander thro' each charter'd street,
Near where the charter'd Thames does flow,
And mark in every face I meet
Marks of weakness, marks of woe.

In every cry of every Man,
In every Infants cry of fear,
In every voice: in every ban,
The mind-forg'd manacles I hear

How the Chimney-sweepers cry
Every blackning Church appalls,
And the hapless Soldiers sigh,
Runs in blood down Palace walls

But most thro' midnight streets I hear
How the youthful Harlots curse
Blasts the new-born Infants tear
And blights with plagues the Marriage hearse

The Human Abstract.

Pity would be no more,
If we did not make somebody Poor;
And Mercy no more could be,
If all were as happy as we;
And mutual fear brings peace;
Till the selfish loves increase.
Then Cruelty waits a share
And spreads his barks with care.

He sits down with holy fears,
And waters the ground with tears;
Then Humility takes its root
Underneath his foot.

Soon spreads the dismal shade
Of Mystery over his head;
And the Caterpillar and Fly
Feed on the Mystery.

And it bears the fruit of Deceit,
Ruddy and sweet to eat;
And the Raven his nest has made
In its thickest shade.

The Gods of the earth and sea,
Sought thro' Nature to find this Tree,
But their search was all in vain;
There grows one in the Human Brain.

INFANT SORROW

*My mother groand ! my father wept.
Into the dangerous world I leapt :
Helpless, naked, piping loud :
Like a fawn hid in a cloud.*

*Struggling in my father's hands :
Striving against my swaddling bands :
Bound and weary I thought best
To sulk upon my mother's breast.*

A POISON TREE

I was angry with my friend:
I told my wrath, my wrath did end.
I was angry with my foe:
I told it not, my wrath did grow.

And I waterd it in fears,
Night & morning with my tears;
And I sunned it with smiles,
And with soft deceitful wiles.

And it grew both day and night,
Till it bore an apple bright.
And my foe beheld it shine,
And he knew that it was mine.

And into my garden stole,
When the night had veild the pole;
In the morning glad I see;
My foe outstretch'd beneath the tree.

A Little BOY Lost

Nought loves another as itself
Nor venerates another so.
Nor is it possible to thought
A greater than itself to know:

And Father, how can I love you.
Or any of my brothers more?
I love you like the little bird
That picks up crumbs around the door.

The Priest sat by and heard the child
In trembling zeal he seized his hair:
He led him by his little coat:
And all admired the Priestly care.

And standing on the altar high
Lo what a fiend is here! said he:
One who sets reason up for judge
Of our most holy Mystery.

The weeping child could not be heard.
The weeping parents wept in vain:
They striped him to his little shirt.
And bound him in an iron chain.

And burn'd him in a holy place,
Where many had been burn'd before:
The weeping parents wept in vain.
Are such things done on Albions shore.

A Little GIRL Lost

Children of the future Age,
Reading this indignant page:
Know that in a former time,
Love! sweet Love! was thought a crime.

In the Age of Gold,
Free from winters' cold;
Youth and maiden bright
To the holy light,
Naked in the sunny beams' delight.

Once a youthful pair
Fild with softest care:
Met in garden bright,
Where the holy light,
Had just removed the curtains of the night.

There in rising day,
On the grass they play:
Parents were afar;
Strangers came not near;
And the maiden soon forgot her fear.

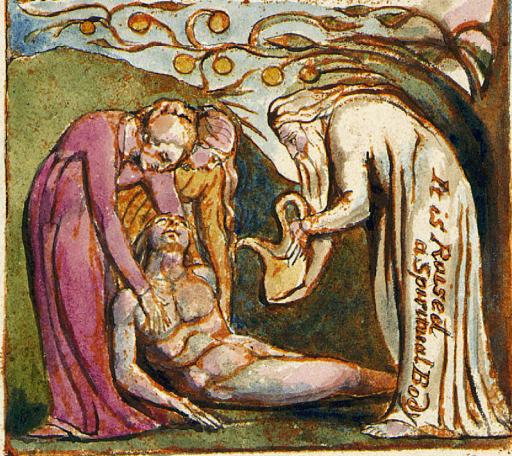
Tired with kisses sweet
They agree to meet,
When the silent sleep
Waves o'er heavens deep;
And the weary tired wanderers weep.

To her father white
Came the maiden bright:
But his loving look
Like the holy book,
All her tender limbs with terror shook.

O! pale and weak!
To thy father speak:
O the trembling fear!
O the dismal care!
That shakes the blossoms of my holy

To Tirzah

Whateer is Born of Mortal Birth
Must be consumed with the Earth
To rise from Generation free;
Then what have I to do with thee?
The Sexes sprung from Shame & Pride
Blow'd in the morn; in evening dyed
But Mercy chang'd Death into Sleep;
The Sexes rose to work & weep.
Thou Mother of my Mortal part
With cruelty didst mould my Heart
And with false self-deceiving tears
Didst bind my Nestrils Eyes & Ears
Didst close my Tongue in senseless clay
And me to Mortal Life betray:
The Death of Jesus set me free.
Then what have I to do with thee?

The School Boy

I love to rise in a summer morn,
When the birds sing on every tree;
The distant huntsman winds his horn,
And the sky-lark sings with me.
O! what sweet company.

But to go to school in a summer morn,
O! it drives all joy away;
Under a cruel eye outworn,
The little ones spend the day,
In sighing and dismay.

Ah! then at times I drooping sit,
And spend many an anxious hour,
Nor in my book can I take delight,
Nor sit in learnings bower,
Worn thro' with the dreary shower.

How can the bird that is born for joy,
Sit in a cage and sing,
How can a child when fears annoy,
But droop his tender wing,
And forget his youthful spring.

O father, & mother, if buds are ript,
And blossoms blown away,
And if the tender plants are strip'd
Of their joy in the springing day,
By sorrow and cares dismay.

How shall the summer arise in joy,
Or the summer fruits appear,
Or how shall we gather what griefs des
Or blest the mellowing year,
When the blasts of winter appear.

The Voice of the Ancient Bard.

Youth of delight come hither.
And see the opening morn.
Image of truth new born.
Doubt is fled & clouds of reason.
Dark disputes & artful teasing.
Folly is an endless maze.
Tangled roots perplex her ways.
How many have fallen there!
They stumble all night over bones of the dead.
And feel they know not what but care.
And wish to lead others when they should be led.

AÇIK
OKUMA

“Kaplan Kaplan, gecenin ormanlarında
Alev alev yanan,”

ISBN 978-625-90775-8-1

9 786259 077581

AÇIK OKUMA
suatkemal.work